

Sygn. akt I C 1437/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko B. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1437/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej – B. K. kwoty 2.986,77 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność z tytułu usług świadczonych na rzecz strony pozwanej od pierwotnego wierzyciela – (...)

Strona pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie złożyła wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 czerwca 2016 r. powód zawarł z (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, które miały być wskazane w załączniku do umowy.

Wierzytelności miały przejść na powoda pod warunkiem uiszczenia przez niego kwoty określonej w umowie.

(dowód: umowa k. 26 - 28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci odpisów dokumentów przedłożonych przez powoda, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo poświadczone za zgodność z oryginałem i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe wnioskowane dowody zostały pominięte, gdyż nie stanowiły dokumentów

lub ich odpisów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, bądź nie było pewne, czy stanowią odzwierciedlenie oryginałów, czy są kompletne, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora, czy też zostały doręczone stronie pozwanej.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał tego, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód nie przedstawił bowiem wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności pierwotnego wierzyciela wobec strony pozwanej oraz tego, że nabył od tego wierzyciela konkretną wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem.

Nie ulega wątpliwości, że wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Z przedłożonych do sprawy dokumentów zaś nie wynika to, że pierwotny wierzyciel przeniósł wierzytelność przeciwko stronie pozwanej na rzecz powoda.

Zważyć trzeba, że w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie oryginał. Kserokopia, jako odwzorowanie oryginału, może być uznana wyłącznie za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Złożone przez powoda kserokopie nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, nie można zatem uznać ich za wiarygodne dowody świadczące o przysługiwaniu powodowi wierzytelności względem pozwanej.

Powód przedłożył wprawdzie poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy przelewu wierzytelności, jednak w treści tego dokumentu wierzytelność względem pozwanej nie jest wymieniona, a tabela załączona do tej umowy jest nieczytelna i brak pewności co do tego, kto podpisał tą stronę i czy stanowi ona załącznik do umowy przelewu. Ponadto przeniesienie objętych umową wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem zapłaty ceny za sprzedawane wierzytelności. Powód wprawdzie przedłożył do akt oświadczenie o uiszczeniu ceny przez powoda (k. 32), jednakże zostało ono podpisane przez osobę, której umocowanie do działania w imieniu cedenta nie zostało w jakikolwiek sposób wykazane. Nadto powód przedłożył wydruk „zawiadomienie o cesji wierzytelności”, jednakże nie pochodzi on od cedenta, opatrzony jest on jedynie faksymile i nie został poświadczony za zgodność z oryginałem, stąd został pominięty jako dowód (k. 40). Tym samym zdaniem Sądu powód nie przedstawił wiarygodnego dowodu na zapłatę ceny za przelew wierzytelności, a tym samym nie wykazał tego, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanej.

Powód nie wykazał zatem, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanej wynosiła kwotę wskazaną w pozwie i objęta była umową przelewu wierzytelności zawartą z pierwotnym wierzycielem.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał tego, że przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Paweł Juszczyzyn